

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **K. s. r. o., so sídlom: T.**, IČO: X., zast. advokátom JUDr. Z. K., so sídlom: V., proti žalovanému: **W., s. r. o., so sídlom: P.**, IČO: X., zast. Advokátskou kanceláriou M. a spol., s. r. o., so sídlom: Z., IČO: X., o **zaplatenie 645.688,11 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III, pod sp. zn. 22Cb/146/2010, na dovolanie žalovaného proti výrokom II. a III. uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo 06. decembra 2011, č. k. 2Cob/455/2011-449, 2Cob/469/2011, 2Cob/491/2011, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. 12. 2011, č. k. 2Cob/455/2011-449, 2Cob/469/2011, 2Cob/491/2011 vo výroku II., ktorým uznesenie Okresného súdu Bratislava III, č. k. 22Cb/146/2010-299 zo dňa 14. 01. 2011 v napadnutej I. vete výroku v časti o zastavení konania voči žalobcovi v 1. rade zrušil a v časti o neprípustení zámeny na strane žalobcu v 1. rade zmenil tak, že pripustil, aby na strane žalobcu v 1. rade z konania vystúpila spoločnosť A. L., X., S., L., Z., štát K., S. a aby na jeho miesto vstúpila spoločnosť: **K. s. r. o., T.**, IČO: X., **z a m i e t a.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. 12. 2011, č. k. 2Cob/455/2011-449, 2Cob/469/2011, 2Cob/491/2011 vo výroku III., **o d m i e t a.**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením zo dňa 06. 12. 2011, č. k. 2Cob/455/2011-449, 2Cob/469/2011, 2Cob/491/2011 vo svojom výroku I. rozhodol

o potvrdení uznesenia Okresného súdu Bratislava III, č. k. 22Cb/146/2010-310 zo dňa 31. 01. 2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 22Cb/146/2010-PO-419 zo dňa 05. 10. 2011 v časti I. vety výroku a v časti II. a III. vety výroku predmetné uznesenie zrušil.

Vo výroku II. odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava III, č. k. 22Cb/146/2010-299 zo dňa 14. 01. 2011 v napadnutej I. vete výroku v časti o zastavení konania voči žalobcovi v 1. rade zrušil a v časti o nepripustení zámeny na strane žalobcu v 1. rade zmenil tak, že pripustil, aby na strane žalobcu v 1. rade z konania vystúpila spoločnosť A. L., X., S., L., Z., štát K., S. a aby na jeho miesto vstúpila spoločnosť: K. s. r. o., T., IČO: X..

Vo výroku III. odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného podané dňa 18. 02. 2011 (na poštu) proti oznámeniu Okresného súdu Bratislava III, č. k. 22Cb/146/2010 zo dňa 03. 02. 2011.

Vo vzťahu k výroku II. uznesenia odvolacieho súdu, týkajúceho sa odvolania pôvodného žalobcu v 1. rade – spoločnosti A. L. (č. l. 333 - 335) proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III, č. k. 22Cb/146/2010-299 zo dňa 14. 01. 2011 v časti, ktorou súd prvého stupňa nepripustil zámenu žalobcu v 1. rade a konanie voči nemu zastavil, odvolací súd v odôvodnení uviedol, že spoločnosť K. s. r. o. ako postupník podala dňa 14. 10. 2010 (poštou) návrh na zámenu účastníkov na strane žalobcov v 1. a 2. rade, pretože na základe zmlúv o postúpení pohľadávok vstúpila do ich práv ako veriteľov žalovaného. Odvolací súd poukázal na § 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) a tiež na skutočnosť, že proti uzneseniu, ktorým súd nepripustil zámenu, môže podať odvolanie žalobca. Túto možnosť využil len žalobca v 1. rade, nakoľko zámena žalobcu v 2. rade bola súdom prvého stupňa pripustená. Ďalej uviedol, že pre účely rozhodnutia o zámene súd skúma, či ide o takú právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností (teda či nejde o takú právnu skutočnosť, ktorá podľa právnych predpisov nemôže mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností), či skutočne nastala (napr. či zmluva o postúpení pohľadávky bola skutočne uzavretá) a či je v konkrétnom prípade spôsobilá mať za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Zdôraznil, že otázkou, či tvrdené právo (povinnosť), ktoré malo byť prevedené alebo malo prejsť na iného, tu naozaj je alebo či skutočne bolo prevedené, sa súd pred

rozhodovaním o zámene účastníka konania nezaobera, pretože túto otázku bude riešiť až v rozhodnutí o veci samej. Ten, kto návrh podáva, je povinný tvrdiť rozhodné okolnosti a nesie nepriaznivé následky vyplývajúce z toho, že v konaní nebudú zistené.

Odvolačný súd z obsahu spisu zistil, že k podaniu návrhu na zámenu účastníka na strane žalobcu došlo v predmetnej veci v čase pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia súdu prvého stupňa č. k. 22Cb/146/2010-219, ktorým súd uložil žalobcovi v 1. rade povinnosť zaplatiť podľa § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. zábezpeku na trovy konania vo výške 10.600,87 eur, a to v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o zložení zábezpeky (právoplatné dňa 06. 12. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava, č. k. 2Cob/413/2010-256, 2Cob/414/2010). Podľa oznámenia prvostupňového súdu zo dňa 12. 10. 2010 (č. l. 223), žalobca v 1. rade mal zábezpeku zaplatiť na č. ú. X.. Toto číslo však bolo nesprávne, pretože správne číslo účtu malo byť X., na ktorý žalobca v 1. rade zábezpeku uhradil dňa 21. 01. 2011.

Odvolačný súd ďalej poukázal na to, že Občiansky súdny poriadok nerieši situáciu, kedy po singulárnej sukcesii a splnení zákonom stanovených predpokladov na rozhodnutie súdu v zmysle § 92 ods. 3 O. s. p., avšak ešte pred rozhodnutím o zámene účastníka, dôjde k situácii, keď žalobca, ktorý je cudzou právnickou osobou, neuhradí zábezpeku na trovy konania v lehote stanovenej súdom a žalovaný bez tejto zábezpeky nesúhlasí s pokračovaním v konaní, a teda sú splnené podmienky pre zastavenie súdneho konania o žalobe takéhoto žalobcu. V tejto súvislosti vyslovil, že ak Občiansky súdny poriadok neobsahuje návod, ako v konkrétnej procesnej situácii postupovať, neznamená to, že by zmysel a účel občianskeho súdneho konania nemohol byť naplnený. Z nedostatku výslovnej právnej úpravy možno vyvodit' len to, že vymedzenie postupu v takejto procesnej situácii zákon prenecháva na interpretačnej praxi súdov. Je však samozrejmé, že výklad právneho predpisu musí byť založený na princípoch vyjadrených v ustanoveniach § 1 až § 6 O. s. p., ako aj na súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Nespravodlivý by bol taký postup súdu, kedy by nový účastník, na ktorého na základe zmluvy o postúpení pohľadávky bolo prevedené právo, mal niesť negatívne dôsledky konania iného subjektu, t. j. pôvodného žalobcu. V danom prípade by bolo nespravodlivé, aby postupník niesol negatívne dôsledky konania žalobcu v 1. rade spočívajúce v neuhradení zábezpeky na trovy konania podľa § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. a z toho vyvedeného dôvodu pre zastavenie konania. V predmetnej

veci súd nemohol neprihliadnuť na uvedenie nesprávneho čísla účtu súdu, ako aj na tú skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky a k návrhu postupníka na vstup do konania na miesto žalobcu v 1. rade došlo ešte pred uplynutím lehoty na zaplatenie zábezpeky, keďže 30-dňová lehota na zaplatenie zábezpeky začala plynúť až od 06. 12. 2010 (v tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie NS SR 1 Obdo V 45/2007). Uviedol, že výklad, podľa ktorého by k zámene účastníka konania nemohlo dôjsť iba z dôvodu, že prvostupňový súd nerozhodol plynule o návrhu na zámenu účastníka na strane žalobcu, ktorý bol podaný ešte pred vznikom podmienok na zastavenie konania vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade pre nezaplatenie zábezpeky, by bol v rozpore s princípmi spravodlivého súdneho procesu. Zdôraznil, že pri posudzovaní správnosti postupu súdu prvého stupňa v predmetnej veci treba vychádzať aj z účelu, na ktorý má zábezpeka na trovy konania slúžiť a tým je ochrana - zabezpečenie práva žalovaného v konaní o majetkovom práve na návrh cudzinca. Povinnosť zložiť zábezpeku podľa § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. je možné uložiť, len ak nejde o prípad uvedený v § 51 ods. 2 zákona č. 97/1963 Zb. a možno ju uložiť len cudzincovi, ktorý sa domáha rozhodnutia o majetkovom práve, pričom táto zábezpeka slúži na pokrytie trov konania žalovaného, ak by žalobca – cudzinec nebol v konaní úspešný. V prípade, že došlo k postúpeniu pohľadávky na podnikateľský subjekt, ktorý nie je cudzincom a tento dá návrh na vstup do konania na strane žalobcu, prípadne so svojím vstupom do konania súhlasí (má záujem stať sa účastníkom konania), stratí uloženie povinnosti zaplatiť zábezpeku význam a právne dôvody. Nepripustením zámene účastníka v takom prípade by došlo k porušeniu ústavných princípov spravodlivého procesu i princípov vyjadrených v základných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, ako aj zákonom ustanovenej rovnosti účastníkov konania. Odvolací súd mal z predložených dôkazov za preukázané, že podmienky pre pripustenie zámene účastníka na strane žalobcu v 1. rade boli splnené, pretože nastala právna skutočnosť – postúpenie pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 12. 10. 2010, ktorá týmto dňom aj nadobudla účinnosť (čl. IV bod 2 Zmluvy). Keďže uvedená skutočnosť nastala po začatí konania, súd má povinnosť vyhovieť návrhu, aby na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli, za súhlasu toho, kto má vystupovať na strane žalobcu. Súd prvého stupňa preto nerozhodol v súlade so zákonom, keď v uznesení č. k. 22Cb/146/2010-299 zo dňa 14. 01. 2011 procesnému návrhu na zámenu účastníkov na strane žalobcu v 1. rade nevyhovel, pretože bolo preukázané, že na navrhovaného účastníka bolo prevedené právo, ktoré žalobca v 1. rade v konaní uplatňuje, a to Zmluvou o postúpení pohľadávky

podľa § 524 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zdôraznil, že to, či je nárok žalobcu v 1. rade dôvodný z hmotnoprávneho hľadiska, sa pre účely pripustenia zámeny účastníka konania neskúma. Táto otázka, teda či tvrdené právo, ktoré bolo prevedené na iného, tu naozaj je, sa týka už posúdenia veci samej, a preto ju súd bude riešiť až v konaní vo veci samej. Na základe uvedeného odvolací súd zámenu na strane žalobcu v 1. rade pripustil.

V ďalšej časti svojho rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že prvostupňový súd odňal účastníkovi právo konať pred súdom, keď voči žalobcovi v 1. rade konanie zastavil pre nezaplatenie zábezpeky v čase, keď žalobca nemal vedomosť o správnom čísle účtu súdu prvého stupňa, na ktorý mal zábezpeku na trovy dôkazu uhradiť, v dôsledku čoho zábezpeku na číslo účtu objektívne uhradiť nemohol. V uvedenej časti týkajúcej sa zastavenia konania preto odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zrušil. Z dôvodu pripustenia zámeny na strane žalobcu v 1. rade, ako aj vzhľadom na to, že zábezpeka už bola žalobcom v 1. rade uhradená, nevracal odvolací súd v tejto časti konania vec na ďalšie konanie súdu prvého stupňa (§ 221 ods. 2 O. s. p.).

Vo vzťahu k výroku III. napadnutého uznesenia týkajúceho sa odvolania žalovaného zo dňa 17. 02. 2011 (čl. 376 – 378), odvolací súd poukázal na skutočnosť, že sám žalovaný v odvolaní uviedol, že toto podal proti neexistujúcemu uzneseniu súdu prvého stupňa – oznámeniu zo dňa 03. 02. 2011 (č. 1. 111), ktoré však podľa jeho názoru za uznesenie považovať treba. S uvedeným názorom sa odvolací súd nestotožnil a poukázaním na § 201 O. s. p. uviedol, že proti neexistujúcemu uzneseniu odvolanie podať nemožno. Uviedol tiež, že subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vyznelo v neprospech odvolateľa, pričom neprospech účastníka sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre účastníka ujmu. Právo podať odvolanie preto patrí iba tomu účastníkovi, ktorému bola napadnutým rozhodnutím spôsobená ujma na jeho právach. Vo vzťahu k lehote na podanie odvolania uviedol, že táto začína plynúť účastníkovi až odo dňa doručenia rozhodnutia súdu a keďže žalovaný podal odvolanie proti neexistujúcemu rozhodnutiu súdu prvého stupňa, nezačala mu ani plynúť lehota na podanie odvolania. Z dôvodu, že rozhodnutie neexistuje, nemožno konštatovať ani to, že by bolo rozhodnuté v neprospech žalovaného a aj z uvedeného dôvodu žalovaný nebol oprávnený na podanie odvolania proti neexistujúcemu uzneseniu. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody odvolací súd odvolanie žalovaného podľa

§ 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odmietol. Súčasne však zdôraznil, že bude úlohou súdu prvého stupňa rozhodnúť o návrhu žalovaného zo dňa 02. 02. 2011 na doplnenie uznesenia č. k. 22Cb/146/2010-299 zo dňa 14. 01. 2011, a to tak, že tento návrh buď zamietne, alebo mu vyhovie.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 12. 2011.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu, v časti jeho výrokov II. a III. podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (ďalej tiež ako dovolateľ). Prípustnosť dovolania odôvodnil tvrdením, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., konkrétne k vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a vo vzťahu k výroku II. prípustnosť dovolania oprel aj o § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa. Dôvodnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237), § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v časti výrokov II. a III. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k prípustnosti dovolania proti výroku II. napadnutého uznesenia, dovolateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 169/2009 zo dňa 15. 05. 2010, 2Cdo 241/2009 zo dňa 29. 04. 2010, 4Cdo 171/2005 zo dňa 27. 04. 2006, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 241/07 a IV. ÚS 115/03. Odvolaciemu súdu vytkol, že mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Namietol, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho právnou argumentáciou týkajúcou sa nezaplatenia preddavku žalobcom v 1. rade v stanovenej 30-dňovej lehote na účet súdu. Napriek tomu, že žalovaný prezentoval svoj názor založený na tvrdení, že bolo povinnosťou žalobcu preddavok v zákonnej lehote zložiť, pričom s nezložením preddavku zákon spája prísne dôsledky v podobe zastavenia konania, navyše zákon neumožňuje predĺženie tejto lehoty, ani odpustenie jej zmeškania, rovnako zaplatenie preddavku v odvolacej lehote uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie preddavku nemôže byť

dôvodom pre zrušenie tohto uznesenia (keďže takýto dôsledok je prípustný len pri súdnych poplatkoch a preddavok súdnym poplatkom nie je), odvolací súd k týmto argumentom neuviedol žiadne relevantné právne úvahy, skonštatoval len, že žalobca nemal vedomosť o správnom čísle účtu súdu prvého stupňa, na ktorý mal zábezpeku na trovy dôkazu uhradiť. Dovolateľ má za to, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť súdu oznamovať účastníkovi konania číslo účtu, na ktorý mala byť zábezpeka zložená, a preto zodpovednosť za úhradu preddavku znáša ten, kto má zábezpeku uhradiť, teda žalobca a nie súd. Tvrdí, že žalobca si svoju povinnosť mohol splniť aj zaplatením zábezpeky cez poštovú poukážku. Navyiac, keďže právny predchodca žalobcu už raz zaplatil súdny poplatok, o správnom čísle účtu prvostupňového súdu mal vedomosť. S poukazom na uvedené možnosti zaplatenia preddavku zostáva dovolateľovi nevyjasnené, prečo žalobca, ktorého prvý pokus o úhradu preddavku uskutočnený dňa 05. 01. 2011 bol neúspešný, nevyužil možnosť jeho zaplatenia cestou poštovej poukážky alebo na číslo účtu, na ktorý už raz platil. Má za to, že tvrdenia žalobcu o realizovaní platieb v dňoch 05. 01. 2011 a 07. 01. 2011 sú účelové v snahe ospravedlniť zmeškanie lehoty na zaplatenie preddavku. O účelovosti tvrdení žalobcu svedčí aj to, že žalobca v konaní nepredložil žiadny dôkaz o pohyboch na bankovom účte (výpis z účtu za rozhodné obdobie), ktorý by preukazoval, že platby v uvedených dňoch skutočne realizoval a že tieto boli odúčtované v prospech nesprávneho čísla účtu a v tomto smere ani nenavrhol žiadne dokazovanie. Keďže o uložení preddavku bolo právoplatne rozhodnuté a súčasne preddavok nebol objektívne v stanovenej lehote zaplatený, má dovolateľ za to, že bolo povinnosťou súdu konanie pre nezaplatenie preddavku na trovy konania zastaviť. Okolnosť spočívajúca v oznámení nesprávneho čísla účtu právnemu predchodcovi žalobcu by mohla byť relevantná len pre prípadné uplatnenie zodpovednosti za škodu štátu pri výkone verejnej moci.

Nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľ vzhladol aj vo vzťahu k námietke, že aj keby bol právny predchodca žalobcu preddavok dňa 05. 01. 2011 zaplatil, aj vtedy by bolo potrebné konanie zastaviť. Posledným dňom lehoty na zaplatenie preddavku bol totiž deň 05. 01. 2011, pričom právny predchodca žalobcu sa o jeho zaplatenie pokúsil práve dňa 05. 01. 2011 cestou elektronického bankovníctva. Keďže za moment zaplatenia je potrebné považovať moment pripísania peňažných prostriedkov na účet súdu (a nie moment ich odpísania z účtu platiteľa), k zaplateniu by mohlo dôjsť až

po dni 05. 01. 2011, teda po uplynutí stanovenej lehoty. Ani na túto námietku žalovaného však odvolací súd nereagoval a nezaujal žiadne stanovisko.

Vo vzťahu k odňatiu možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolateľ odvolaciemu súdu tiež vytkol, že vydal tzv. prekvapivé rozhodnutie bez toho, aby účastníkom konania umožnil vyjadriť sa k právnej argumentácii, konajúc tak v rozpore s ust. § 213 ods. 2 O. s. p.

Dovolateľ v ďalšom namietol nesprávny názor odvolacieho súdu v časti napadnutého rozhodnutia, v ktorej vyslovil, že by bol nespravodlivý postup súdu, ak by nový účastník, na ktorého boli prevedené práva na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, mal niesť negatívne dôsledky konania pôvodného žalobcu. Poukázal na ust. § 92 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého vydané uznesenie o zámene účastníkov je potrebné dôsledne odlišovať od uznesenia o zámene účastníkov podľa § 92 ods. 4 O. s. p. Uviedol, že uznesenie o zámene účastníkov podľa § 92 ods. 2 O. s. p. má za následok, že právoplatnosťou tohto uznesenia vstupuje na miesto doterajšieho žalobcu nový žalobca, a to v stave, v akom sa toto konanie nachádza. Nový účastník tak nastupuje na miesto „starého“ účastníka so všetkými procesnými právami a povinnosťami. Nový účastník môže uplatňovať procesné práva až dňom právoplatnosti uznesenia vydaného podľa § 92 ods. 2 O. s. p. Odvolaciemu súdu vytkol, že porušuje právo na rovnosť účastníkov a za nenáležitý považuje poukaz odvolacieho súdu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 45/2007, v ktorom sa rieši odlišná situácia, než v prejednávanom prípade, a to, ako má súd rozhodovať v prípade, ak je podaný návrh podľa § 92 ods. 2 O. s. p. a do právoplatnosti tohto rozhodnutia doterajší účastník zanikne výmazom z obchodného registra.

Vo vzťahu k výroku III. napadnutého uznesenia dovolateľ odvolaciemu súdu vytkol, že nesprávne posúdil oznámenie prvostupňového súdu zo dňa 03. 02. 2011 (č. l. 111), voči ktorému jeho odvolanie zo dňa 17. 02. 2011, prvostupňovému súdu doručené dňa 21. 02. 2011 (čl. 376 - 378) smerovalo a ktoré podľa jeho názoru z materiálneho hľadiska spĺňalo požiadavku uznesenia, keďže z neho bol jasným a určitým spôsobom zrejмый výrok. Tým, že odvolací súd o odvolaní žalovaného nerozhodol, ale ho odmietol, odňal mu ako účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolateľ má za to, že v podmienkach právneho štátu nie je rozhodujúca forma rozhodnutia, ale jeho materiálna

stránka. O tom, že sa z materiálneho hľadiska jednalo o uznesenie, svedčí podľa jeho názoru aj postoj prvostupňového súdu, ktorý nemienil rozhodnúť o návrhu žalovaného a v tomto ho musel inštruovať až odvolací súd.

K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý ho v súlade s § 243b ods. 1 O. s. p. navrhol zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), v rozsahu napadnutom dovolateľom (§ 242 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/, veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

V predmetnej veci je dovolateľom napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým v časti výroku II. zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, a teda prípustnosť dovolania žalovaného možno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.

Dovolateľ vo svojom dovolaní tvrdí, že uznesenie odvolacieho súdu je postihnuté vadou uvedenou v ust. § 237 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Ustanovenie § 237 O. s. p. má na pamäti také procesné vady konania, na ktoré má dovolací súd povinnosť vždy prihliadnuť, bez ohľadu na to, či už to účastník namieta alebo nie. Pre posúdenie existencie procesnej vady v zmysle uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je takouto vadou skutočne postihnuté.

Dovolateľ v dovolaní poukázal aj na existenciu dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p., t. j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Za vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. možno považovať skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplne alebo nesprávne zisteného skutkového stavu. O vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu sa jedná najmä vtedy, ak pri dokazovaní súd nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. je daný aj v prípade, ak odvolací súd vychádzal pri hodnotení skutkového stavu z iného skutkového základu ako súd prvého stupňa bez toho, aby postupoval podľa § 213 ods. 3 O. s. p. a zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje zistenia súd prvého stupňa, prípadne aby dokazovanie doplnil.

Pod nesprávnym právnom posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

Dovolací súd po dôkladnom preskúmaní veci existenciu ani jedného z vyššie označených dovolacích dôvodov nevzhladol.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobou, ktorá bola prvostupňovému súdu doručená dňa 17. 06. 2010, sa pôvodní žalobcovia – spoločnosť A. L. ako žalobca v 1. rade a Ing. D. M. ako žalobca v 2. rade, domáhali zaplatenia sumy 645.688,11 eur s príslušenstvom titulom Zmluvy o finančnej výpomoci a Zmluvy o pôžičke, obidve zo dňa 18. 04. 2006. Súčasne so žalobou v merite vecí podali aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia. V priebehu konania súd prvého stupňa na návrh žalovaného uznesením č. k. X.-219 zo dňa 07. 10. 2010, potvrdeným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/413/2010-256, 2Cob/414/2010 zo dňa 22. 11. 2010, uložil žalobcovi v 1. rade povinnosť zaplatiť zábezpeku za trovy konania vo výške 10.600,87 eur, v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia na účet Okresného súdu Bratislava III v Bratislave. Žalobcu zároveň poučil, že ak zábezpeku v stanovenej lehote nezloží, nebude proti vôli žalovaného v konaní pokračovať a konanie zastaví. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosti dňa 06. 12. 2010 a vykonateľnosť dňa 06. 01. 2011. Podľa oznámenia prvostupňového súdu zo dňa 12. 10. 2010 adresovaného právnomu zástupcovi žalobcu v 1. rade (č. l. 223), žalobca v 1. rade bol povinný zložiť zábezpeku na č. účtu: X., VS: X.. Zábezpeka bola žalobcom v 1. rade zaplatená dňa 21. 01. 2011 na správne č. účtu: X. (záznam o zložení zo dňa 31. 01. 2011 na č. l. 317 spisu). Zo spisu ďalej vyplýva, že spoločnosť K., s. r. o. písomným podaním zo dňa 14. 10. 2010, prvostupňovému súdu doručeným dňa 15. 10. 2010 (č. l. 229) navrhla zmenu účastníkov na strane žalobcov podľa § 92 ods. 2 O. s. p, a to tak, aby na miesto doterajších žalobcov vstúpila menovaná spoločnosť ako postupník na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 12. 10.2010. Súčasne podľa § 92 ods. 3 O. s. p. menovaná spoločnosť vyjadrila súhlas so vstupom do konania. O predmetnom návrhu rozhodol súd prvého stupňa uznesením č. k. X.-299 zo dňa 14. 01. 2011, ktorým zmenu žalobcu v 1. rade nepripustil a konanie voči nemu zastavil, kým zmenu žalobcu v 2. rade pripustil tak, aby z konania vystúpil Ing. D. M. a na jeho miesto vstúpila spoločnosť K. s. r. o. Na odvolanie žalobcu v 1. rade Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd vyššie označené prvostupňové uznesenie vo výroku I. v časti o zastavení konania voči žalobcovi v 1. rade zrušil a v časti o nepripustení zámeny na strane žalobcu v 1. rade zmenil tak, že pripustil, aby z konania vystúpila spoločnosť A. L. a na jej miesto vstúpila spoločnosť K., s. r. o.

Vo vzťahu k vyššie uvedeným skutočnostiam žalovaný vo svojom dovolaní vyjadril svoj nesúhlas s právnou argumentáciou odvolacieho súdu, ktorý napadnuté prvostupňové uznesenie vo výroku II. v časti o zastavení konania voči žalobcovi v 1. rade zrušil a v časti o nepripustení zámeny na strane žalobcu v 1. rade zmenil tak, že zámenu účastníkov pripustil. Má za to, že bolo povinnosťou súdu konanie pre nezaplatenie preddavku na trovy konania žalobcom v 1. rade zastaviť bez ohľadu na to, že oneskorené zaplatenie preddavku bolo zapríčinené vo veci konajúcim súdom prvého stupňa v dôsledku oznámenia nesprávneho čísla účtu, na ktorý mal žalobca preddavok zložiť.

Je nepochybné, že návrh na zámenu účastníka konania na strane žalobcu bol podaný dňa 15. 10. 2010 (č. l. 229), teda pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia, ktorým bola pôvodnému žalobcovi v 1. rade ako zahraničnej právnickej osobe uložená povinnosť zaplatiť zábezpeku za trovy konania v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 97/1963 Zb.), a to vo výške 10.600,87 eur do 30 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia (právoplatné dňa 06. 12. 2010 - č. l. 219). Rovnako je z obsahu spisu zrejmé, že k zaplateniu zábezpeky došlo dňa 21. 01. 2011 (č. l. 317) po tom, ako súd prvého stupňa žalobcovi v 1. rade oznámil správne číslo účtu, na ktorý má zábezpeku zložiť, keďže vo svojom oznámení zo dňa 12. 10. 2010 (č. l. 223) adresovanom právnenému zástupcovi žalobcu v 1. rade uviedol nesprávne číslo účtu. Je teda nepochybné, že k zloženiu peňažnej záruky došlo po uplynutí 30-dňovej lehoty ustanovenej v uznesení prvostupňového súdu.

Podľa § 92 ods. 2 O. s. p., ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

Podľa § 92 ods. 3 O. s. p., súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto navrhovateľa; súhlas odporcu alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Zámena účastníkov podľa vyššie citovaného § 92 ods. 2 O. s. p. je viazaná vždy len na návrh a túto – vyplývajúc z dispozičnej zásady, ktorá ovplyvňuje sporové konanie, môže navrhnúť len žalobca. Ak má dôjsť k procesnému nástupníctvu pri singulárnej sukcesii (*znamenajúcej nadobudnutie jednotlivého práva (povinnosti) alebo viacerých práv (povinnosti) presne vymedzených z právneho predchodcu na právneho nástupcu – nadobúdateľa, a to na základe určitej právnej skutočnosti*) na strane žalobcu, je potrebné, aby s tým vyslovil súhlas ten, kto má na jeho miesto nastúpiť. V prípade, ak súd zámenu pripustí, prestáva byť pôvodný (doterajší) účastník – žalobca alebo žalovaný, účastníkom konania a na ich miesto vstupuje nový účastník konania s tým, že procesné úkony pôvodného účastníka nie sú záväzné pre účastníka nového. Hmotnoprávne účinky začatia konania proti novému žalobcovi alebo žalovanému nastávajú dňom, kedy bol súdu doručený riadny návrh na vykonanie zámeny.

V prejednávanej veci spoločnosť K., s. r. o. v písomnom podaní zo dňa 14. 10. 2010 (č. 1. 229) vyslovila súhlas so vstupom do konania na miesto pôvodných žalobcov v 1. a 2. rade. Je treba súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, že za situácie, kedy sú podmienky pre pripustenie zámeny účastníka na strane pôvodného žalobcu v 1. rade splnené, keďže bolo preukázané, že nastala právna skutočnosť – postúpenie pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 12. 10. 2010, bol by nespravodlivý postup súdu, ak by zámenu účastníka nepripustil v dôsledku toho, že žalobca v 1. rade neuhradil, resp. uhradil až po súdom stanovenej lehote zábezpeku za trovy konania podľa § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb.. Stotožňujúc sa s názorom odvolacieho súdu, má dovolací súd za to, že je treba vziať do úvahy skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky a k podaniu návrhu na zámenu účastníka došlo pred uplynutím lehoty na zaplatenie zábezpeky, ako aj skutočnosť, že prvostupňový súd žalobcovi v 1. rade oznámil nesprávne číslo účtu, na ktoré mal zábezpeku zložiť, v dôsledku ktorej skutočnosti túto zaplatil až dňa 21. 01. 2011. Rovnako nemôže byť na ujmu účastníka konania, že súd o návrhu na zámenu účastníka nerozhodol bezodkladne. Ako uviedol prvostupňový súd v odôvodnení svojho uznesenia zo dňa 14. 01. 2011, o zámene nemohol rozhodnúť skôr, než bude právoplatné a vykonateľné uznesenie o uložení povinnosti žalobcu v 1. rade zložiť zábezpeku, pretože bolo pod následkom zastavenia konania (č. 1. 299). Nemožno nechať bez povšimnutia, že návrh bol podaný pred vznikom podmienok na zastavenie konania vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade podľa § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb.. Podľa tohto ustanovenia, cudzincovi, ktorý sa domáha rozhodnutia o majetkovom práve,

súd uloží na návrh odporcu, aby zložil súdom určenú zábezpeku za trovy konania s tým, že ak zábezpeku nezloží do určenej lehoty, nebude proti vôli odporcu v konaní pokračovať a konanie zastaví. Zábezpeku nemožno uložiť v prípadoch taxatívne uvedených v § 51 ods. 2 zákona č. 97/1963 Zb.

Vo vzťahu k citovanému ustanoveniu a vyjadreniu žalobcu k dovolaniu žalovaného, v ktorom prezentoval názor, že povinnosť zložiť zábezpeku v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. sa nevzťahuje na právnické osoby (č. l. 429), považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť, že zmyslom právnej úpravy je ochrana tuzemského účastníka konania, voči ktorému sa cudzinec domáha na súde rozhodnutia o majetkovom práve. Na základe rozhodnutia súdu v konaní začatom na návrh cudzinca totiž môže byť tuzemskému účastníkovi priznané právo na náhradu trov konania proti tomuto cudzincovi. Výkon takého rozhodnutia súdu v cudzom štáte však nemusí byť vôbec realizovateľný, resp. len za veľmi sťažených podmienok. Preto zo zákona za splnenia ustanovených podmienok vyplýva pre súd povinnosť uložiť cudzincovi zloženie zábezpeky za trovy konania tuzemského účastníka konania, pričom zákon v danom prípade nerozlišuje, či je cudzinec fyzickou osobou alebo právnickou osobou. Inak by zákon za určitých okolností okrem iného neprípustne znevýhodnil procesné postavenie žalobcu v súdnom konaní v prípade cudzinca, ktorý je fyzickou osobou, oproti cudzincovi, ktorý je právnickou osobou. Je evidentné, že pôvodný žalobca v 1. rade – spoločnosť A. L. bol právnickou osobou so sídlom v štáte K., S., ktorého treba na účely zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom považovať za cudzinca, a teda ktorému bolo možné uložiť povinnosť zložiť zábezpeku za trovy konania.

Zo všetkých vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že vo vzťahu k výroku II. dovolaním napadnutého uznesenia nie je daná existencia žiadneho z dovolateľom uvádzaných dovolacích dôvodov, t. j. § 241 ods. 2 písm. a/, b/ ani c/ O. s. p., rovnako nebola zistená ani vada konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., pretože odvolací súd svoje rozhodnutie vecne aj právne dostatočne zdôvodnil, rešpektujúc ust. § 157 ods. 2 O. s. p., ktoré sa v plnej miere uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.).

V ďalšej časti svojho dovolania dovolateľ vo vzťahu k výroku III. napadnutého uznesenia namietol pochybenie odvolacieho súdu, ktorý tým, že nerozhodol o jeho odvolaní

zo dňa 17. 02. 2011 (č. l. 376 - 378), ale ho podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odmietol, odňal mu možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Vzhľadom na skutočnosť, že dovolaním je v tomto prípade napadnutý výrok uznesenia odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania je prioritne potrebné zdôrazniť, že dovolanie, ako smerujúce proti rozhodnutiu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z uznesení uvedených v skôr citovanom § 239 O. s. p., prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p., pripúšťajúce dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dôvodiac, že odvolací súd mu odmietnutím odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odňal možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ – žalovaný písomným podaním zo dňa 17. 02. 2011, prvostupňovému súdu doručené dňa 21. 02. 2011 (č. l. 376 - 378), podal „Odvolanie proti uzneseniu sp. zn. 22Cb 146/2010 zo dňa 03. 02. 2011“, majúc tým na mysli oznámenie Okresného súdu Bratislava III ako súdu prvého stupňa zo dňa 03. 02. 2011, v ktorom mu okrem iného oznámil, že „O trovách konania za predbežné opatrenie aj celkové trovy konania sa bude rozhodovať až v konečnom rozhodnutí v merite veci“. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že z formálneho hľadiska sa síce nejedná o uznesenie, avšak z materiálneho hľadiska odpoveď prvostupňového súdu uznesenie predstavuje, nakoľko je z neho zrejmé, že súd jeho návrh na doplnenie uznesenia zo dňa 02. 02. 2011, prvostupňovému súdu doručené dňa 03. 02. 2011 (č. l. 326 - 329), zamietol.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Podľa § 157 O. s. p., v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov a prísediacich, presné označenie účastníkov a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednáwanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania a náležitostiach odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2, poučenie o možnosti výkonu rozhodnutia a deň a miesto vyhlásenia (ods. 1). V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (ods. 2). Ak je na pojednávaní vyhlásený rozsudok za prítomnosti všetkých účastníkov alebo ich zástupcov, ktorí sa vzdajú odvolania, uvedie súd v odôvodnení rozsudku iba predmet konania a ustanovenia zákona, podľa ktorých rozhodol (ods. 3). V odôvodnení rozsudkov podľa § 114 ods. 5, § 153a ods. 1 a § 153b ods. 1 uvedie súd iba predmet konania a ustanovenie zákona, podľa ktorého rozhodol (ods. 4).

Podľa § 169 O. s. p., v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia. Ak súd rozhodol o vykonateľnosti uznesenia až po jeho právoplatnosti (§ 171 ods. 3), uvedie dôvody, pre ktoré viazal vykonateľnosť až na právoplatnosť rozhodnutia (ods. 1). Písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, ktorému nikto neodporoval, alebo uznesenia, ktoré sa týka vedenia konania, nemusí obsahovať odôvodnenie. Uznesenie o prerušení konania, uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a uznesenie, ktorým súd priznal účastníkovi sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, musí vždy obsahovať odôvodnenie (ods. 2). Ak sa uznesenie nedoručuje, stačí v písomnom vyhotovení uviesť výrok a deň vydania (ods. 3).

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa prvej vety § 201 O. s. p., účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevylučuje.

Vyššie citované ustanovenie § 157 O. s. p. definuje formálne náležitosti, ktoré musí rozsudok ako jedna z foriem súdneho rozhodnutia obsahovať. Rozsudok po obsahovej stránke je členený na záhlavie (úvodná časť písomného vyhotovenia rozsudku), výrok (enunciát), odôvodnenie, poučenie a deň a miesto vyhlásenia rozsudku. Vymedzenie obsahových náležitostí uznesenia ako ďalšej formy súdneho rozhodnutia obsahuje § 169 O. s. p., ktorý však nie je jediným ustanovením upravujúcim náležitosti uznesenia (napr. osobitná právna úprava je obsiahnutá v § 76 ods. 4 – uznesenie o nariadení predbežného opatrenia, v § 78 a nasl. – uznesenie o zabezpečení dôkazu).

Je nepochybné, že písomné oznámenie prvostupňového súdu zo dňa 03. 02. 2011 po obsahovej stránke so všeobecným vymedzením obsahových náležitostí písomného vyhotovenia uznesenia nekorešponduje a nemožno ho preto kvalifikovať ako uznesenie, ani ako inú formu súdneho rozhodnutia. Správne preto odvolací súd skonštatoval, že v danom prípade ide o neexistujúce uznesenie, voči ktorému žalovaný ani nemohol podať odvolanie. Právo podať odvolanie totiž prináleží, ako to uviedol aj odvolací súd, len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená určitá ujma. Keďže rozhodnutie súdu neexistuje, nemohla ani žalovanému vzniknúť žiadna ujma (jeho prípadný nárok nebol zamietnutý ani mu nebola uložená povinnosť) a nezačala plynúť ani lehota na podanie odvolania. Rozhodnutie odvolacieho súdu je v tomto smere náležite odôvodnené a dostatočne výstižné.

Na základe uvedeného má preto dovolací súd za to, že odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného postupoval v súlade s právnymi predpismi, keď toto odvolanie odmietol, čím žalovanému neodňal možnosť konať pred súdom.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že v posudzovanej veci nie je daná existencia žiadneho z dovolateľom uvádzaných dovolacích dôvodov, t. j. § 241 ods. 2 písm. a/, b/ ani c/ O. s. p., rovnako nebola zistená ani žiadna vada konania v zmysle § 237 O. s. p., či už namietaná alebo nenamietaná. Konštatujúc tak nedôvodnosť dovolania žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolanie žalovaného podané proti výroku II. napadnutého uznesenia podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

Vo vzťahu k výroku III. napadnutého uznesenia, keďže dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v uvedenej časti nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže si však trovy v dovolacom konaní napriek svojmu písomnému vyjadreniu k dovolaniu neuplatnil, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. februára 2013

JUDr. Alena Priecelová , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mgr. Monika Poliačiková